

Zij heeft ons veel verteld over haar jeugd in Soerabaja, vooral over de kwajongensstreken die zij en haar broer Jan uithaalden. Etta was veel stiller van natuur. De kinderen waren nog heel jong toen hun moeder overleed. Hun tweede moeder zorgde voor een goede, degelijke opvoeding met verplicht breien, strijken en pianospelen. Als jonge vrouw verliet Anna (later liet zij zich Grete noemen) het huis en het land, om in Dresden een opleiding tot verpleegster in een kinderziekenhuis te volgen. Na het voltooien van de studie behaalde zij in de hoofdstad van Noorwegen, toen nog Christiania genoemd, een diploma Heilgymnastiek en Massage. Tegenwoordig heet dit fysiotherapie. Zij reisde daarop met twee vriendinnen naar Java en opende aan de Scottweg in Batavia een instituut voor Heilgymnastiek. In die tijd was dit voor een vrouw een hele onderneming. Het instituut kreeg een goede naam en Grete kreeg het steeds drukker. Na enkele jaren verkocht zij het echter, omdat zij ging trouwen met mijn vader, William Johannes Burck. Als technoloog bij de Bataafse Petroleum Mij werd hij veelvuldig naar andere standplaatsen gedirigeerd, zowel op Borneo en Sumatra als op Java.

Toen wij groter werden, reisde mijn moeder enkele malen voor onze opvoeding naar Europa, waar mijn vader zich in de verlofperiodes bij ons voegde, totdat we definitief allen weer op Java terug waren. Mijn vader was intussen directeur geworden van 's Rijks Opiumfabriek in Batavia. Ook was hij in de loop der jaren enige dagen per week leraar in Chemie aan een H.B.S. en aan het Centraal Burgerlijk Ziekenhuis. Hij overleed in 1942 kort nadat Batavia in handen van de Japanse vijand was gevallen. Mijn moeder woonde met mij en mijn twee kinderen in het interneringskamp Tjideng, waar wij na de oorlog ziek uitkwamen. Op mijn moeders leeftijd waren de aanvallen van dysenterie niet zonder levensgevaar, maar zij had een enorme wilskracht en kwam er bovenop.

In Europa woonde zij om beurten bij haar drie kinderen en was ook enige tijd bij haar zuster Etta Julsing, die toen ook net haar man verloren had. Mijn moeder is altijd dol geweest op lezen, dat deed zij allerm minst passief, getuige de vele aantekeningen die zij in de marges der boeken plaatste. Overal waar wij als kind heen reisden, vergezelden ons haar twee grote kisten boeken. Zieken en kleine kinderen hadden altijd haar volle aandacht en niemand klopte tevergeefs bij haar aan om hulp. Pro Deo leidde zij ieder jaar in de vakantiemaanden een kindervakantiekolonie in de bergen, waar zij als Oma zeer geliefd was. Magere scharminkeltjes van allerlei landaard werden door haar en de schooldokters samen uitgezocht en meegenomen. Na twee maanden genoten te hebben van goede voeding en een heerlijk klimaat, keerden de kinderen dik en vrolijk terug naar hun ouders, die aan het station in Batavia grote ogen opzetten.

Mijn moeder had een heel apart karakter. Een van haar lijfspreuken was: ze moeten me maar nemen zoals ik ben. Dat was niet voor iedereen altijd even gemakkelijk. De kinderen Julsing zeiden bij haar dood, Den Haag 14 oktober 1957: "zij was een moeder voor ons". Zij liet een grote leegte na in het leven van menigeen.

Kinderen van William Johannes Burck en Anna Okkolina Margarethe:

William John (22)

30-5-1911

Mijno

29-6-1912 - 28-12-1912